వర్షం

వర్షం దబాయించి జబర్దస్తీ చేస్తోంది. సాయంకాలం అవుతోంది. మబ్బుల వల్ల, మామూలు కంటే, చీకటి ఎక్కువగా వుంది. రోడ్ము పక్క కమ్మలపాక - టీ దుకాణంలో చీకటి చిక్కగ్గా ఉంది. అడివిపాలెం నుంచి వచ్చి తన దుకాణంలో చిక్కుకుపోయిన సిటీబాబుని ఉద్దేశించి.

"మూడ్రోజులక్కాని ఒగ్గదీ ఒరసం" అన్నాడు దుకాణం తాత. ఒగ్గితే సెవి కదపా యిస్తానన్నాడు.

బల్లమీద దిగులుబడి కూర్చుండిపోయేడు, సిటీబాబు అనబడే పురుషోత్తం.

"టేసన్కి కదు బాబు ఎళ్ళాలన్నావు?"

ఆకాశం మెరుపుతో చీల్చుకొంది.

"అవును."

"అబ్బో! ఎక్కడ, రొండు కోసులుందే!"

పిడుగు పడ్డట్టుగా ఉరిమింది.

"ఏఁవిఁటీ?"

"రొండుకోసులుందయ్యా బాబూ! బొగ్గుల కోసం కుఱ్ఱోణ్ణి అక్కడికే తగిల్తాను. సదువుకో నేదుగాని నాకెరికే. రెండు కోసులుంది" అది రెండువేల మైళ్ళ దూరం అన్నట్టుగా చెప్పాడు దుకాణం తాత.

"బస్సు దొరకదా?" అని హీనస్వరంతో అడిగాడు పురుషోత్తం.

"ఈ వరసంలో బస్సు రాగల్దా? ఎర్రెటి నీకు - ఉత్తప్పుడే రాదు. మా కుఱ్ఱాడు నడిసే ఎళ్ళాడు." పురుషోత్తానికి కొంచెం గాభరా వేసింది. అత్యవసరమైన పనిమీద అతను కలకత్తా వెళ్ళవలసి ఉంది. మూడురోజుల లోపల అక్కడికి వెళ్ళాలీ అంటే మరో రెండుగంటల్లో అతను స్టేషన్ చేరుకోవాలి. బస్సురాదట. బళ్ళు కనిపించవు. వర్షం చూస్తే పెను ప్రళయంలా ఉంది.

"నేను కలకత్తా వెళ్ళాలే."

"ఏవూరూ?"

"కలకత్తా"

"అబ్బో! శానాదూరఁవే అక్కడి కెళ్ళాలా నువ్వు?"

"అవును"

"ఎళ్ళలేవు"

చాలా ఖచ్చితంగా చెప్పాడు దుకాణం తాత. దిగులుపడి కూర్చుండిపోయాడు పురుషోత్తం. కత్తుల్లా మెరుపులు మెరుస్తున్నాయి. కొండలు బద్దలయినట్టు ఉరుములు ఉరుముతున్నాయి. శివాలెత్తి గాలి పరిగెడుతోంది. పగపట్టినట్టుగా వర్షం తెగపడుతోంది. చీకటి పట్టిన పాకలో, కొత్త పంట్లాం, కొత్త చొక్కా, కొత్తజోళ్ళు బాగా కనిపిస్తున్నాయి. ఆ మూడూ పురుషోత్తం వేసుకున్నాడు. అతన్ని బాగా చూడాలీ అంటే దీపం వెలిగించి చూడాలి. అతను చక్కనివాడా? ఒప్పుకొనేవాళ్ళు తక్కువ. అతని నడుం మాత్రం చక్కగా సన్నగా ఉంటుంది. అతను సింహమధ్యముడే కాని సింహంలా ఉండడు. అతని పదిహేనోయేట "ఇర వయ్యేళ్ళుండవా?" అని చాలామంది అనుకొనేవారు. దుకాణం తాతని ఆ సమయంలో అడిగితే "నలభై దగ్గిరుండవా" అని అడగ్గలడు. పురుషోత్తం పాతి సంవత్సరాల క్రితంపుట్టాడన్న సంగతి, ఆ పుట్టుక తెలిసినవాళ్ళకి తప్ప మరొకరికి తెలియదు. అతను ఎదగని పడ్డలా ఉండిపోయాడు.

ఆ సమయంలో ఆ దుకాణంలో దూరేందుకు అతగాడు ఆ ముందు రోజు బయల్దేరాడు. పయనమవడం కలకత్తాకనే పయనమయాడు. అంతలో అతని మేనమామ గాలీ ధూళీలా వచ్చి పడ్డాడు. ఆ మేనమామ అందరికీ ఉచితంగా సలహాలివ్వగలడు; అవలీలగా పనులు పురమాయించగలడు. అతగాడు వచ్చిపడి "నీకు పెళ్ళికావాలనే సంగతి నీకేమైనా తెలుసా?" అని పురుషోత్తాన్ని ప్రశ్నించి టకాయించాడు. టకాయించి "వెళ్ళు వెళ్ళు. మంచిది, వయసుది, డబ్బుది, అడివిపాలెంలో మున్సబు కూతురుంది. పిల్లని చూసేసి అలా కలకత్తా వెళ్ళిపోవచ్చు. వెళ్ళు వెళ్ళు, వెళ్ళిచూడు" అని మేనల్లుణ్ణి వెంట తరిమాడు. దాన్తో చేతిలో పెద్దసంచీ పట్టుకొని అడివిపాలెంలో బంధువులింట్లో ప్రత్యక్షమై సాయంకాలం మున్సబుగారింట్లో కొత్తబట్టల్తో పెళ్ళికూతురి ముందు ప్రత్యక్షమయాడు పురుషోత్తం, ఆ పిల్ల తన చూపుతో అతనికొక చిక్కుప్రశ్న వేసింది.

"మనసబు"గారిది పాతకాలపు పెంకుటిల్లు. లోపల వరండాలో చాపమీద కూర్చోబెట్టారు పెళ్ళికుమార్తెని. ఆ పిల్ల మఠం వేసుకొని కూర్చొంది. పక్కనే వాకిట్లో తులసికోట పక్క దండెంమీద తెల్లచీర ఒకటి ఆరవేసి ఉంది. వాకిట్లో తోమిన ఇత్తడిగిన్నెలు తడితో మెరుస్తున్నాయి. ఇంటివెనక మామిడిచెట్టొకటి చీకటిగా ఆకుపచ్చగా కనిపిస్తోంది. దానిపక్కనే కొబ్బరిచెట్టొకటి నిటారుగా ఎత్తుగా గంభీరంగా మామిడిచెట్టు కోసం ప్రాణాలివ్వడానికి సిద్ధంగా నిల్చొంది. అస్తమించడానికి తటపటాయిస్తూ దూరాన్న సూర్యుడు ఆకాశంలో అవతల గుమ్మం దగ్గర నిల్చున్నాడు. అంతలో గది తలుపులన్నీ గప్పున తెరచి ఆకాశమంతటా కుంకాన్నెవరో కుమ్మరించారు. అంతట చెట్టున మామిడిచిగుళ్ళు, చెట్టున కొబ్బరికొమ్మలు సంతోషంతో మూగనవ్వు నవ్వాయి. ఆరవేసిన తెల్లచీర వెలుగుని వరండా అంతటా ఎర్రగా గుప్పున వెదజల్లింది. మెరిసే ఇత్తడిగిన్నెలు రాగిరంగు కలుపుకొని బంగారంలా మెరిశాయి. తులసికోటలో తులసిమొక్క నర్తకిలా నిల్చొంది.

దీపపు వెలుగున దేవీ విగ్రహంలా కనిపిస్తోంది పెళ్ళికూతురు. ఆమె తల కొంచెం దించి, రెప్పలు కొంచెం పైకెత్తి పురుషోత్తాన్ని నిదానంగా పరిశీలనగా చూసింది. ఆమె కళ్ళు విశాలంగా స్వచ్ఛమైన నీటితో నిండిన తటకాల్లా ఉన్నాయి. మారుమూల కుగ్రామంలోనే ఉన్నప్పటికి ఆ తటాకాలు మెరిసే చుక్కల్నీ, వెలిగే చంద్రుణ్నీ, మండు సూర్యుణ్ణీ కూడా సుస్పష్టంగా చూడగలవు. అవి చాలా దూరం చూడగలవు.

ఏవేవో ప్రశ్నలు వేసి కూతురిచేత జవాబులు చెప్పిస్తోంది, తల్లి. ఆ పిల్ల సన్నంగానే మాట్లాడుతోందిగాని, గుహలో మాట్లాడినట్టుగా గంభీరంగా మాట్లాడుతోంది. ఇంటర్వ్యూ

ముగిశాక పురుషోత్తం లేచి నిల్చున్నప్పుడు, ఆమె చాపమీద కూర్చునే అతణ్ని నిదానంగా మరోసారి బురువుగా రెప్పలు కొంచెం పైకివంచి చూసింది. చూసి, నెమ్మదిగా నిల్చొని లోనికి వెళ్ళిపోయింది. ఆమె చూపు అతన్లో ఏదో అలజడి పుట్టించింది. కాని అతనికేమీ సరిగా అర్థం కాలేదు.

మర్నాడు బంధువులింట్లో మధ్యాహ్నం భోజనం చేసి రెండెడ్ల బండి ఎక్కి రోడ్డు జంక్షన్‌కి బయల్దేరాడు. మధ్యాహ్నం ఒంటిగంటయింది. మువ్వలు చప్పుడు చేస్తూ ఎడ్లు ముందుకి సాగాయి. దార్లోనే ఉన్న మున్సబుగారింటిని, బండి దాటుతూండగా ఆ అమ్మాయి ఎందుకోసమో వీధి నడవలోకి వచ్చి బండీ చూచి ఇంటిలోకి వెళ్లిపోకుండా, అక్కడే ఆగి, గుమ్మాన్ని ఓ చేత్తో ఆనుకొని నిశ్చలంగా నిల్చొని అతణ్ని నిశ్చలంగా చూసింది. బండి ముందుకి సాగిపోయింది. ఆమె దూరాన్న ఉండిపోయింది. కాని ఆ చూపు అతణ్ని వెంట తరుముతోంది. కొన్నాళ్ళ క్రిందట పురుషోత్తం జబ్బుపడి ఆస్పత్రికి వెళ్లాడు. అప్పుడతను చాల నీరసపడి చిక్కిపోయున్నాడు. ఆస్పత్రిలో డాక్టర్లు వెనకనుంచి ఓ నర్సు ముందుకొచ్చి "ఇలారా" అని అతణ్ణి తూకపు మెషీను దగ్గరికి తీసుకువెళ్ళింది. తీసుకువెళుతూ తనని ఆమె చూడ్డం అతను గమనించాడు. ఆమె చాలా లేతగా వుంది. రోగుల బాధలకి బాగా అలవాటుపడి పోగా ఆమె ఇంకా అమానుషంగా తయారవలేదు. ఆమె కళ్ళు చాలా చిన్నవి. ఆమె చూపులో అర్థం అతనికి తూకం మెషీను చూసేదాక బోదపడలేదు. దాన్ని చూశాక "ఓహో! ఈమె నా బరువెంతో అంచనా కడుతోంది" అనుకున్నాడు. మెషీన్ మీంచి అతను దిగిన తరువాత ఆమె జాలిగా చూసి, హెచ్చరికగా నవ్వి, "మరేం భయంలేదు. ధైర్యంగా వుండు. నిమిషంలో నయమవుతుంది జబ్బు" అని హుషారిచ్చింది. కృతజ్ఞత ఎలా తెలియజేయాలో తెలియక అతనప్పుడు కంట తడిపెట్టాడు. బండిలో కూర్చుని వెళుతూంటే ఆ లేత నర్సెందుకోగాని గుర్తుకొచ్చింది పురుషోత్తానికి. దూరంలో నల్లకొండలు. ఇవతల కొబ్బరితోటలు, ప్రక్కన పచ్చని చేలు, పైన తెల్లటి మేఘాల చాందినీ, అంతా అలా చూస్తోనే అతడు ఆలోచనలో పడిపోయాడు. నేను సరియైన బరువులేనా? అని ఓసారి అనుకున్నాడు. కాని అతనికేమీ సరిగా అర్థం కావడంలేదు. తడికర్రకి నిప్పంటనట్టుగా, అతని మనసు రాజుకోవడంలేదు. బండి తాజుగా వెళ్తోంది. "ఒహోయ్? హోయ్ హోయ్, మంటూ బండివాడు ఎడ్లని ఆపేటప్పటికి త్రుళ్ళిపడి, బండిలోంచి దిగేడు పురుషోత్తం. ఆ సమయంలో ఎక్కడో ఆకాశం దద్దరిల్లింది. తోటల్లో గాలి గలగలమంది! రివ్వురివ్వుమంది. పురుషోత్తం ఆకాశంకేసి చూశాడు. తెల్లమబ్బుల్ని గాలి తుడిచిపారేసింది. ఓ పక్క నల్లమబ్బులు లావాలా, పెనుగడ్డలా పెల్లుబికి, వాహినిగా విజృంభించి ముందు కొస్తున్నాయి.

నాటురోడ్డూ ట్రంకురోడ్డూ కలిసేచోట రోడ్డుప్రక్క, అధికారిలా నిల్చున్న చింతచెట్టు ఈదురుగాలికి తలవిసిరి ఆకాశాన్ని ఎదిరిస్తోంది. చెట్టుకింద కమ్మలపాక చలిగాలికి ముసలమ్మ వణికినట్టు వణుకుతోంది. అంతలోనే మబ్బులు ముంచుకొచ్చాయి. ఎండవేడికి పలకమీద నీరు మాయమైనట్టు ఎండంతా కూడా చూస్తోండగా మాయమయింది. పొలాల మీద మబ్బులనీడ ప్రవాహంలా పరిగెట్టింది.

బండివాడు గాలినీ ధూళినీ బూతులు తిడుతూ బండిని మళ్ళించి మొత్తాల మీదికి చెంగున ఎగిరాడు. ధూళిని చీలుస్తూ ఎడ్లు దౌడుతీశాయి. పురుషోత్తం, ఎదురుగా ఉన్న కమ్మలపాకలోకి దూరేసరికి వర్షం దడ దడలాడుతూ దిగింది. జోరుగా వీస్తోన్న గాలి మరికొంత జోరు చేసేసరికి, ప్రవాహం ఒక్కసారిగా పల్లానికి దిగినట్టు, వర్షపుధార పాకని ముంచేసి

హోరుమంటూ ముందుకిపోయింది.

కమ్మలపాక 'టీ' దుకాణంలో బల్లమీద గంట పైనుంచీ కూర్చున్నాడు పురుషోత్తం. 'టీ' బల్లమీద గళాసులు పనిలేకపడున్నాయి. కెటిల్ వంటిదొకటి పొయ్యిమీద పడుకుంది. పొయ్యిలో నిప్పు చల్లబడిపోతోంది. దుకాణం అంతా తీరుబాటుగా ఉంది. టీ చెయ్యడం తన పని కానట్టుగా ముక్కాలి పీటమీద ముసలిపిల్లిలా కూర్చున్న దుకాణం తాత, ఆరిపోయిన చుట్టని రెండు పీల్పులు పీల్చి, అంటించకుండా దాన్ని టీ బల్లమీది పెట్టి, "ఏ వూరు బాబూ మనిది?" అని పురుషోత్తాన్ని మొదటి ప్రశ్నగా అడిగాడు. తరువాత వరుసగా, నెమ్మదిగా - కమ్మలచూరు నుంచి వానజల్లుకి ఒకటొకటిగా నీటిబొట్లు తాజుగా కిందికి దిగినట్టు ప్రశ్నల్ని వరసగా దింపడం ప్రారంభించాడు. జవాబివ్వకపోతే ఏం కొంప మునిగిపోతుందో అన్నట్టు వాటన్నింటికీ పురుషోత్తం జవాబిస్తున్నాడు.

అన్నీ తెలుసుకుని ఆఖరికి, నువ్వు వెళ్ళదల్చుకున్న చోటికి వెళ్ళలేవు అని ఖచ్చితంగా పురుషోత్తంతో చెప్పేసి అందు గురించి సంతృప్తి పడి నవ్వుకున్నాడు దుకాణం తాత.

పైన వర్షం జోరుచేస్తోంది. గాలి గీఁకొడుతోంది. ఆకాశాన్ని మెరుపులు చీలుస్తున్నాయి; ఉరుములు బద్దలుకొడుతున్నాయి. కొండలన్నీ వాన తాకిడికి మొండికెత్తి నిల్చున్నాయి. చెట్లన్నీ తిరగబడుతున్నాయి. దుకాణంలో పొయ్యిలో నిప్పుకి గాలి అందడంలేదు. మీదనుంచి కురిసే నీరు మాత్రం కెటిల్‌మీంచి జారి నిప్పుల్లో ఇంకుతోంది.

నవ్విన నవ్వుని మాసిన గడ్డంలో మాయంచేసి "బొగ్గులకెళ్ళాడు. కుర్రోడింకా రానేదు బాబూ. ఎక్కడుండి పోనాడో ఏటో" అన్నాడు దుకాణం తాత.

"అయితే బస్సు రాదంటావా?" అన్నాడు పురుషోత్తం.

"ఆ మాటకొస్తే రెయిల్ గాడీనే రాదు. ముండమోపి బస్సుకి నెక్కేంటి!? అని, ప్రపంచమంతా ఆ విధంగా వర్షం వల్ల స్తంభించిపోయినందుకు హర్షం వెలిబుచ్చాడు దుకాణం తాత.

గాలికీ వానకీ పాకమీద పాములు జారినట్టుగా చప్పుడౌతోంది. ట్రెయిన్ రావడానికి పూర్తిగా రెండు గంటలైనా వ్యవధిలేదు.

"పెందలకాడే బయలెల్లి నడిచేసినా అందేద్దువు. మరింకిప్పుడీల్లేదు. ఏళ్లూ వూళ్ళూ ఏకవేఁ మరింక."

నడిచి వెళ్ళడానికి వీలు పడనందుక్కూడా హర్షం వెలిబుచ్చాడు దుకాణం తాత.

బాధింపబడుతూ అలానే కూర్చున్నాడు పురుషోత్తం. బొగ్గుల కోసం పయనమైన కొడకడింకా రానేదని దుకాణం తాత విసుక్కుంటున్నాడు. పాకంతా తడిసి ముద్దయింది. చలి హెచ్చూ, చలిగాలి జోరూ అయాయి. పైన వర్షం పడుతోంది.

"పడకేటి చేస్ది బాబూ? దాని టయాం అది."

ట్రెయిన్ రాడానికి రెండు గంటలైనా వ్యవధిలేదు. రెండుకోసుల దూరం అలానే ఉండిపోయింది. బస్సు ఎక్కడో ఆగిపోయింది. ఆకాశం విరుచుకు పడిపోతోంది. పురుషోత్తం లేచి నిల్చున్నాడు.

"నరమానవుడన్న వోడు బైట అడుగెట్టడానికిల్లేదు" రెస్టు లేనివాళ్లా పురుషోత్తం అటూ

ఇటూ తిరిగాడు. పనిలేక గింజుకున్న వాళ్ళా గింజుకున్నాడు.

"అగ్గుందా బాబూ?"

"లేదు"

"ఉండదనే అనుకున్నాన్లే. నీట్లో అగ్గిపుట్టించాలగాని, మరి దొరకదు. ఈడుజూస్తే ఇంకా రానేదు. ఎక్కడి చిక్కడిపోనాడో ఏటో? గేటుకాణ్నుంచి బొగ్గులు పట్టుకొస్తానని పారెల్నాడు బాబూ! కుర్రోడేగాని శండసేసనమ్ముండకుడులే! ఒరసవేఁనన్నమాటేటి దిమదిమలాడుతూ ఏనుగులు దిగేసినా సెక్కసెయ్యు." కుర్రవాడు వెళ్ళడం బొగ్గులు తేవడం, ఏనుగులు దిగడం, వీటి గురించి వినడం లేదు పురుషోత్తం. చుట్టూ పాకంతా బందిఖానాలా అవుపిస్తోందతనికి. ఇనపూచలు దిగ్గొడుతున్నట్టుగా వర్షధారలు చుట్టూ దిగుతున్నాయి. అతను ఆలోచనలతో ఉక్కిరి బిక్కిరవుతున్నాడు. పరిస్థితులకి చిరాకు పడిపోతున్నాడు.

వెళ్ళు వెళ్ళంటే వెళ్ళిపోయివచ్చాడు తను. ముందు కలకత్తానే వెళ్ళి అక్కడి పరిస్థితులు చూసుకొని ఆ తరవాతే వచ్చి పెళ్ళికూతుర్నిచూడవలిసింది. ఎప్పుడూ ఇలాగే అవుతోంది. ఆ పిల్ల కొరెక్కుగానే ఆచోకీ కట్టినట్టుంది. ఛ! తనెప్పుడూ ఇంతే. కలకత్తా రావాలిస్మా అన్నారు. ఒస్తున్నా నన్నాడు. అడివిపాలెం పో అన్నాడు మాఁవఁ, పోతున్నానన్నాడు. చిన్నప్పటి నుంచీ కూడా ఇంతే. చదువుకోకపోతే చెడిపోతావు చదువుకో అన్నారు, చదువుకుంటానన్నాడు. బుద్ధిగా ఉండకపోతే బాగుపడవుస్మీ అన్నారు. బుద్ధిగా ఉంటానని లెంపలు వేసుకున్నాడు. మజాలేని వెధవలు మంచిగానే ఉంటారు మరి అన్నాడొక స్నేహితుడు, అవునవునని తను ఒప్పుకున్నాడు. ఇలాగే అన్నీను. ఈత రాకుండా నీట్లోకి దిగేవు జాగ్రత్త! "దిగను." దీపం లేకుండా చీకట్లో నడిచేవు జాగ్రత్త "నడవను." చక్కని రాజమార్గాలుండగా సందులంట తిరిగేవు జాగ్రత్త! "వెళ్ళను." అన్యాయం, అధర్మం! నీకేలదంతా? నీ పని నువ్వు చూసుకో లేకపోతే తన్నులు తగిలేను జాగ్రత్త! "అదంతా నాకెందుకు?! ఆ తన్నులు నాకెందుకు? నా పని నే చూసు కుంటాను." టైఫాయిడ్, న్యుమోనియా, మరేదో మరేదో ఏదైనా ఒస్తుంది వర్షంలో చొరబడేవు జాగ్రత్త! "చొరబణ్నే, ఇక్కడే ఉంటాను."

తుళ్ళిపడ్డాడు పురుషోత్తం. మరైతే కలకత్తా వెళ్ళడం ఎలాగ? గంటన్నరకంటె మరింక టైము లేదు. ఏం చెయ్యడానికీ పాలుపోక పురుషోత్తం మళ్ళీ బల్లమీద కూర్చోబోతూ వుండగా దుకాణం తాత చూరు కింద నుంచి రోడ్డువైపు చూసి "ఆ! ఒడొస్తనుడు హదగదీ! రేసుకుక్కే! పాఁరా! పాఁరా!" అని వుత్సాహంతో కేకలు వేసేడు. పురుషోత్తం కూడా వంగొని, చూరు కిందనుంచి చూశాడు.

ఎదురుగా తిన్నగా దూరానికీ కనిపిస్తోంది రోడ్డు రెండు పక్కలా ఉన్న చెట్లు సిపాయిల్లా నిల్చొని అలజడి చేస్తున్నాయి. రోడ్డంతా నీటితో ఏటి కాలవలా ఉంది. అందుమీద ఆరని నిప్పుతునకలా, నీటిమీద బోటులా, చెట్లుని చీల్చుకొని బాట వేసుకొని వస్తున్నట్టుగా ఓ కుర్రవాడు భుజాన మూట వేసుకొని పరిగెట్టుకొని కొట్ కొస్తున్నాడు.

కుర్రవాడికి హుషారిచ్చి తరువాత దుకాణం తాత బుగ్గలు పూరించి పొయ్యిఊది "ఆరిపోనాదనుకున్నాను. అగ్గుందిరా బాబూ" అని ఇంకా జోరుగా ఊదడం ప్రారంభించాడు.

కుర్రవాడు పరిగెట్టి పరిగెట్టి పాకలోకి ఒక్కసారిగా విరుచుకుపడ్డాడు. "ఒచ్చీసినా న్తాతా" అని వచ్చీరావడంతో కేకవేసి, మూటనుండి భుజాన్ని సులువుగా తప్పించి, బొగ్గుమూటని

చక్కున కిందకి విసిరాడు. కుర్రవాడికి పన్నెండేళ్ళకి మించి ఉండదు వయసు. సరిగ్గా రేచుకుక్కలాగే వున్నాడు. అరనిమిషంలో జుట్టునుంచి నీటిని నొక్కేసి, బట్టల్పించి నీటని పిండేసి ఆ పాకలో పొడిగా గెంతులు వేశాడు.

"ఒరసంలో దార్లో సత్తే ఏటిజేద్దువురా మనవడా" అన్నాడు దుకాణం తాత బొగ్గుల మూట విప్పుతూ. మూట విప్పగానే రాక్షసిబొగ్గులు నిగనిగ మెరిశాయి. "ఒరసవా! మనసంగత్తెల్దేటి తాతా? ఒరసాన్ని సంపిడిసి పెడతా డీ పోతురాజు" అని మూడులోకాలు ఏలేవాళ్ళా జవాబుచెప్పి, పొయ్యి విసరడానికి విర్రవీగుతూ వెళ్ళాడు కుర్రవాడు.

ఆ పాకలో పాదుకుపోయినట్టుగా నిశ్చలుడై నిల్చుండిపోయేడు పురుషోత్తం. ఆకాశం ఒక్కసారిగా గప్పున మెరిసింది. అంతవరకూ పురుషోత్తాన్ని వెంట తరిమిన పెళ్ళికుమార్తె చూపు ఆ క్షణంలో అతని ముందుకొచ్చి మూర్తీభవించి నిల్చొంది. ఆమె చూసిన చూపు, ఆనాటి నర్సు నవ్విన లేనవ్వు; చిగిర్చిన మామిడి మొక్క, ఎగిసిన కొబ్బరిచెట్టు; ఈదురుగాలి, హోరున వర్షం; నీటిలో నిప్పు, మనిషిలో జ్వాల - అన్నీ అతనికి అర్థమయాయి. అర్ధయుక్తంగా, స్పష్టంగా తెరమీద కథలా అతనికంతా బోధపడింది. అంతా చూస్తూ అతనలా నిల్చుండిపోయాడు.

పైన వర్షపుధారలు స్తంభించినట్టుగా అలానే ఉండిపోయేయా అన్నట్టుగా అనిపిస్తోంది. ఆకాశం ఇంకా దట్టంగా మూసుకొంటోందేగాని పల్చబట్టంలేదు. గుర్రాల్ని కట్టుకొని ఝూంమ్మని అన్నింటినీ తొక్కుకుబోతోంది ఈదురుగాలి. మెరుపులు పిడుగులయి, మబ్బులు కమ్మిన కొద్దీ పాకలో చీకటి చిక్కనవుతోంది.

పొయ్యి విసురుతూన్న కుర్రవాడు ఇనుంలా ఎర్రగా మెరుస్తున్నాడు.

కొద్ది సేపయింది.

అటూ ఇటూ హడావిడిగా తిరుగుతూన్న దుకాణం తాత ఏదో గుర్తుకొచ్చినట్టుగా టక్కున ఆగి, కళ్ళు చిట్లించి, అటూ ఇటూ చూసి, మనవణ్ని "పోతురాజూరే" అని పిల్చి "ఇప్పుడిక్కడున్నాడు! చిట్టిబాబెక్కడికి పోనాడ్రా?" అని ఆశ్చర్యపడుతూ, చిట్టిబాబుని ఎన్నెమ్మకాని ఎత్తుకుపోయిందా?! అన్నట్టుగా అడిగాడు.

"అడుగో" అన్నాడు పోతురాజు.

"ఏడీ?"

"అడుగడుగడుగో" అని రోడ్డువైపు చూపించాడు పోతురాజు.

"ఏటి?! పప్పుముద్దలా సతికిలబడిపోన్డు. ఒరసం ఒగ్గనట్టు పాకొగ్గడనుకున్నాన్రోరె. ఆ! ఆ! కదిల్నాడే!" అంటూ మోకాళ్ళు వంచి వీపు విరిచి చూర్లోంచి పైకి చూశాడు దుకాణం తాత.

మసక చీకట్లో తిన్నగా, ఈదురుగాలి కెదురుగా, వర్షాన్ని సరుకు చేయకుండా, తెరల్ని ఛేధించుకొంటూ చకచకా ముందుకు వెళుతున్నాడు పురుషోత్తం. అతణ్ని చూసి తల పంకించి, హసించి "సెబాసో" అని మెచ్చుకున్నాడు దుకాణం తాత.

ఆంధ్రపత్రిక 27-5-59